

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Nadejda Toma,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Iurie Diaconu și Victor Boico,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 mai 2021, în cauza penală în privința lui

Cojocarul Anatolie XXXXX,
născut la XXXXX, originar din XXXXX și
domiciliat în XXXXX

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond: 16.11.2020 – 31.12.2020;

Instanța de apel: 23.03.2021 – 05.05.2021;

Instanța de recurs: 24.06.2021 – 15.11.2021.

Asupra recursului ordinar în cauză, Colegiul penal lărgit

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 31 decembrie 2020, ***Cojocarul Anatolie XXXXX*** a fost recunoscut vinovat și condamnat în comiterea următoarelor infracțiuni prevăzute la:

- art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoarea pe un termen de 2 (doi) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;
- art. 320¹ Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită lui Cojocarul Anatolie o pedeapsă

definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

1.1. Pentru a pronunța sentința adoptată, prima instanță, *în fapt*, a reținut că Cojocaru Anatolie, în perioada 20 martie 2020 - 13 aprilie 2020, periodic, aflându-se la domiciliul amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX, domiciliu comun al său și al fostei soții – Cojocaru Viorica, căsătoria cărora a fost desfăcută la 18.08.2016, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale intenționate, îndreptate la săvârșirea actelor de violență asupra membrilor familiei, prevăzând urmările lor prejudiciabile și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, urmărind scopul impunerii voinței sale și controlului personal asupra Vioricăi Cojocaru, iniția conflicte cu ultima, în procesul cărora o intimida prin ofense, înjurări, insultări, amenințări verbale cu lipsirea de viață, implicare în viața ei personală, în caz dacă Cojocaru Viorica nu se va conforma comportamentului cerut de el, și anume să nu întreprindă măsuri în scopul de a-și aranja viața personală după divorț, precum și cerința de a-i ceda domiciliul amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX.

În așa mod, acțiunile intenționate ale lui Cojocaru Anatolie asupra Vioricăi Cojocaru, au cauzat ultimei stări psiho-emoționale negative, exprimate prin anxietate, stare de neliniște, senzație de îngrijorare, tensiune și încordare.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, violența în familie, adică *acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței și a controlului personal asupra victimei.*

Tot el, Cojocaru Anatolie, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale intenționate, cunoscând cu certitudine despre existența ordonanței de protecție a victimei violenței în familie, emisă de Judecătoria Cimișlia, sediul Central la data de 17 aprilie 2020, prin care au fost dispuse măsurile de protecție victimei violenței în familie, Cojocaru Viorica, prin care Cojocaru Anatolie a fost obligat de a nu se afla în preajma victimei Cojocaru Viorica pentru o perioadă de trei luni, să părăsească temporar locuința comună cu victima Cojocaru Viorica amplasată în or. XXXXX, str. XXXXX, să nu contacteze victima, să nu viziteze locul de muncă și de trai al victimei, la data de 29 aprilie 2020, aproximativ în jurul orelor 10:10, a venit la domiciliu Vioricăi Cojocaru, amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX, unde exprimându-se în adresa ei cu cuvinte și expresii injurioase, amenințând-o cu aplicarea violenței fizice, a luat un fâraș din metal și a încercat să o lovească cu acesta pe Cojocaru V., însă ultima în scopul de a nu fi agresată fizic a fugit în domiciliu, încuind ușa din interior.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, acțiunile inculpatului au fost

încadrate în baza art. 320¹ Cod penal, neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, adică *neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie*.

2. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, împotriva acesteia a declarat apel *avocatul Curtev Alexandr în numele inculpatului Cojocaru Anatolie*, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirile înaintate, explicând că Cojocaru Anatolie nu a amenințat-o pe Cojocaru Viorica, este un om pașnic, nu a înaintat careva presiuni și amenințări în adresa acesteia, în perioada 20 martie 2020 - 13 aprilie 2020, și nici nu era în cunoștință de cauză asupra plângerii depuse la poliție de către Cojocaru Viorica.

Cât privește încălcarea restricțiilor impuse prin ordonanța de protecție, inculpatul a declarat că la 29 aprilie 2020 a fost chemat de fiul său să meargă la magazin să-i cumpere un telefon mai performant pentru ca să-și facă lecțiile online de acasă. Recunoaște doar că a încălcat restricțiile din ordonanță. Nu cunoaște din care motiv Cojocaru Viorica face asemenea dedarații și din care motiv a solicitat intervenția poliției, deoarece nu era cazul.

La fel, s-a mai invocat în apel că partea acuzării, a administrat doar o singură probă în susținerea învinuirii înaintate inculpatului, și anume, declarațiile părții vătămate, Cojocaru Viorica. Alte probe, directe, concludente și veridice nu au fost acumulate și administrate, iar o singură probă este insuficientă pentru instanța de judecată de a-și forma o concluzie fermă și veridică pe marginea cazului dat.

3. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 mai 2021, apelul declarat de către avocatul Curtev Alexandr în numele inculpatului Cojocaru Anatolie a fost admis, casată parțial sentința contestată, în latura penală, în partea condamnării lui Cojocaru Anatolie în baza art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Se încetează procesul penal în privința lui Cojocaru Anatolie învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta constituie contravenția prevăzută la art. 69 alin. (1) Cod contravențional.

Se încetează procesul contravențional în privința lui Cojocaru Anatolie pentru fapta prevăzută de art. 69 alin. (1) Cod contravențional, în temeiul prescripției răspunderii contravenționale.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

3.1. Pentru a pronunța decizia adoptată, instanța de apel, *în fapt*, a reținut că la data de 20 martie 2020, aflându-se la domiciliul amplasat în or. Cimișlia, str. Petru Zadnipro, nr. 10, domiciliu comun al său și al fostei soții Cojocaru Viorica, căsătoria

căroră a fost desfăcută la 18.08.2016, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, Cojocaru Anatolie a inițiat un conflict cu Cojocaru Viorica, în procesul căruia a înjurat-o și insultat-o cu cuvinte necenzurate.

Ulterior, în continuarea acțiunilor sale ilegale, la 09.04.2020, cât și la 12.04.2020, Cojocaru Anatolie, aflându-se la domiciliul comun al său și al fostei soții Cojocaru Viorica, a înjurat-o cu cuvinte necenzurate pe Cojocaru Viorica.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, acțiunile inculpatului au fost reîncadrate juridic din prevederile art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal în cele ale art. 69 alin. (1) Cod contravențional, conform indicilor calificativi, injuria, adică *vorbele sau faptele care lezează onoarea și demnitatea persoanei*.

3.2. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a remarcat că infracțiunea prevăzută la art. 201¹ alin. (1), lit. b) Cod penal este o infracțiune formală, comisă prin intenție directă și se consideră consumată din momentul izolării sau intimidării victimei. În ipoteza de intimidare, consemnată la art. 201¹ alin. (1), lit. b) Cod penal se atestă prezența scopului special de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei.

Prin „intimidare” se înțelege insuflarea unei temeri victimei. În special, se are în vedere: amenințarea cu violența fizică; amenințarea cu distrugerea sau deteriorarea bunurilor; amenințarea cu divulgarea unor informații defăimătoare sau compromițătoare; amenințarea cu răpirea persoanei; alte genuri de amenințare.

În speță însă, chiar dacă lui Cojocaru Anatolie i se incriminează intimidarea în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei, în urma examinării cauzei, instanța de apel a conchis că de către partea acuzării nu a fost confirmată învinuirea în sensul dat.

Așadar, din materialele cauzei instanța de apel a stabilit că au avut loc conflicte între Cojocaru Viorica și Cojocaru Anatolie, la data de 20.03.2020, 09.04.2020 și 12.04.2020, ceea ce rezultă din cererile părții vătămate, declarațiile acesteia, cât și din informația de la poliție, rezultând că anume inculpatul a înjurat-o pe Cojocaru Viorica. Faptul că partea vătămată a fost înjurată a fost confirmat, însă impunerea voinței sau a controlului personal asupra victimei, nu a fost probată nicicum (vol. I, f.d. 6-13; 42-45, 66-67).

În alți termeni, instanța de apel a trasat concluzia că nu a fost demonstrat scopul de intimidare întru impunerea voinței sau a controlului personal asupra victimei, or însăși partea vătămată a declarat că, din motive necunoscute Cojocaru Anatolie începea cearta și o înjura (vol. I, f.d.5-8, 10-12, 66-67). Însă, având în vedere că inculpatul nu a dat declarații (vol. I, f.d.127) și că din actele anexate la dosar nu rezultă scopul imputat,

aceste împrejurări echivalează cu neprobarea scopului de impunere a voinței inculpatului astfel încât, partea vătămată să adopte comportamentul solicitat de Cojocaru Anatolie.

Concomitent, instanța a ținut să menționeze că nu este clar de ce inculpatului i se incriminează faptul că, în perioada 20 martie 2020 - 13 aprilie 2020 ar fi comis infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1), lit. b) Cod penal întrucât, la data de 13.04.2020 deja a încălcat ordonanța de protecție emisă în privința sa, fiind lipsit de dreptul de a se apropia de locul de trai al victimei și a fost sancționat separat în baza art. 318¹ Cod contravențional (vol. I, f.d. 26).

În circumstanțele expuse instanța de apel a notat că, potrivit art. 332 Cod de procedură penală „(2) în cazul în care fapta persoanei constituie o contravenție administrativă, instanța încetează procesul penal și, concomitent, soluționează cauza conform prevederilor Codului contravențional al Republicii Moldova”.

În conformitate cu art. 26 Cod contravențional coroborat cu art. 30 Cod contravențional, a fost încetat procesul contravențional în privința lui Cojocaru Anatolie, dat fiind faptul că a intervenit prescripția răspunderii contravenționale. Or, art. 30 Cod contravențional prevede că “(1) prescripția înlătură răspunderea contravențională. (2) Termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de un an. (5) Termenul de prescripție curge de la data săvârșirii contravenției și până la data rămânerii definitive a hotărârii cu privire la cauza contravențională”.

Revenind la speța dedusă judecătii, instanța de apel a stabilit că de la momentul săvârșirii faptei contravenționale - aprilie 2020 a expirat o perioadă mai mare de 1 an, iar această împrejurare constituie temei de drept de a înceta procesul contravențional în privința lui Cojocaru Anatolie, în legătură cu expirarea termenului prescripției răspunderii contravenționale.

În continuare, instanța de apel s-a referit la legalitatea și temeinicia constatării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 320¹ Cod penal.

Astfel, în ședință instanței de apel s-a stabilit că, prima instanță a constatat corect starea de fapt și de drept, justificat încadrând acțiunile inculpatului în baza infracțiunii prevăzute la art. 320¹ Cod penal, deoarece Cojocaru Anatolie, cunoștea cu certitudine despre existența ordonanței de protecție a victimei violenței în familie, emisă de Judecătoria Cimișlia, sediul Central la data de 17 aprilie 2020, prin care au fost dispuse măsurile de protecție victimei violenței în familie - Cojocaru Viorica. Însă, inculpatul inculpatul intenționat a ignorat restricțiile stabilite prin ordonanța în cauză, venind la domiciliul părții vătămate.

Mai mult ca atât, la depunerea apelului inculpatul a recunoscut că a încălcat

restricțiile din ordonanța de protecție, invocând că el venea la fiul său cu scopul de a-i cumpăra strictul necesar.

În pofida argumentelor susținute de către inculpat în vederea justificării acțiunilor întreprinse prin care a fost neglijată ordonanța de protecție eliberată în privința părții vătămate Cojocaru Viorica, instanța de apel a concluzionat că prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a realizat latura obiectivă a componenței infracțiunii prevăzute la art. 320¹ Cod penal, iar motivele invocate de către apelanți în sensul dat, nu pot constitui temei de achitare de sub învinuirea înaintată.

La individualizarea pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 320¹ Cod penal, instanța de apel a notat că prima instanță corect a ținut cont de personalitatea inculpatului și întemeiat a pus accent pe faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice, nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, dar să ducă la realizarea scopului prevăzut de art. 61 Cod penal. Or, raționamentul de aplicare a pedepsei penale are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare față de cele comise, cât și conduita acesteia pe parcursul judecării cauzei penale.

Astfel, categoria și măsura de pedeapsă stabilită de către prima instanță a fost considerată ca fiind una echitabilă și proporțională faptelor comise.

4. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către *procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail*, care invocând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În argumentarea recursului declarat, acuzatorul de stat menționează că instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție greșită privind încetarea procesului penal în privința lui Cojocaru Anatolie XXXXX, pe motiv că fapta acestuia constituie contravenția prevăzută de art. 69 alin. (1) Cod contravențional.

Această concluzie este necorespunzătoare cumulului de probe administrat și nemijlocit verificat în ședința de judecată a primei instanțe în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală. Concludente în sensul dat sânt plângerile depuse la organul de poliție de către partea vătămată Cojocaru Viorica, care a explicat că este urmărită și amentințată cu răfuială fizică din partea inculpatului, iar asemenea împrejurări indică asupra prezenței semnelor calificative al infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal – *scopul de intimidare întru impunerea voinței sau a controlului personal asupra victimei*.

Însă, instanța de apel a analizat și a apreciat selectiv și superficial declarațiile părții

vătămate Cojocaru Viorica date la jucarea cauzei în prima instanță, fără a evalua celelalte probe și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz. Or, într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe, care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză.

În cele din urmă, acuzatorul de stat subliniază că instanța de apel nu a dat aprecierea cuvenită declarațiilor părții vătămate Cojocaru Viorica în coroborare cu alte probe acumulate și administrate de către partea acuzării, pronunțând astfel, o decizie neîntemeiată și necorespunzătoare materialului probator administrat în prezenta cauză penală.

5. Judecând recursul ordinar în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia că, recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează parțial sau total, hotărârea atacată și menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

În concordanță cu prevederile din art. 434 Cod de procedură penală, unde este indicat că, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Din analiza textelor de lege precitate, se conchide că instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Astfel, recurentul își întemeiază recursul ordinar declarat, pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care reglementează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În concret, recursul de pe rol este bazat pe faptul că instanța de apel eronat a încetat

procesul penal în privința lui Cojocaru Anatolie învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta constituie contravenția prevăzută la art. 69 alin. (1) Cod contravențional, din moment ce probele administrate pe caz dovedesc incontestabil prezența semnelor constitutive ale infracțiunii de violență în familie.

La acest capitol, instanța de recurs reiterează că principala problemă pusă în discuție pe o cauză penală este vinovăția persoanei trimisă în judecată în raport cu faptele pentru care aceasta este acuzată prin rechizitoriu. În cauza de față, problema vinovăției este determinată de existența sau inexistența în acțiunile inculpatului a semnelor calificative ale infracțiunii de violență în familie, comisă prin modalitatea de *intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei*.

Analizând componența infracțiunii prevăzute la art. 201¹ Cod penal, Colegiul lărgit ține să evidențieze că violența în familie are ca scop impunerea și câștigarea unei poziții dominante de putere, intimidare și control asupra partenerului/victimei sau asupra unui alt membru al familiei.

Referindu-se la fapta de violență în familie în modalitatea sa de intimidare (lit. b) alin. (1) art. 201¹ Cod penal), instanța de recurs notează că intimidarea constituie o formă de violență emoțională și verbală în familie. Lezarea demnității persoanei ori crearea unei atmosfere neplăcute, ostile, degradante, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare poate genera victimei simptome de stres, depresie, intimidare, sentimente de inferioritate, anxietate, autoculpabilizare, fobii. Apariția stării de intimidare la victimă reprezintă o reacție, o continuitate logică, un răspuns, o consecință nefastă, adică constituie o urmare prejudiciabilă a amenințării realizate de către făptuitor. Intimidarea este înfricoșarea victimei prin diverse metode. Cu titlu de exemplu: folosirea aspectului fizic, acțiunilor, gesturilor, distrugerea bunurilor, distrugerea proprietății ei, demonstrarea ostentativă a armelor; injurii, amenințări, umiliri verbale și non-verbale; terorizări; restrângeri ale libertății de acțiune; denigrări; acuzații nedrepte; discriminări; ridiculizări și alte atitudini ostile sau de respingere față de victimă. De aici reiese că forma cea mai răspândită a intimidării este amenințarea.

Din materialele cauzei, instanța de recurs constată că la data de 09.04.2021, partea vătămată a depus o plângere, prin care a sesizat organul de poliție pe marginea faptului că, conviețuind în comun cu fostul soț, la data indicată, a dorit să ia automobilul comun și să plece la serviciu, însă, Cojocaru Anatolie a inițiat o ceartă, fiind agresiv și adresându-i cuvinte necenzurate, din care motive a fost nevoită să apeleze serviciul pentru apelurile de urgență 112, pentru a o ajuta și să fie luate măsuri pe cazul dat (f.d. 8, vol. I).

Împrejurările reflectate în cererea depusă de către Cojocaru Viorica la 09.04.2021 constituie o probă în cauza penală vizată, care a fost cercetată suplimentar de către instanța de apel, asupra căreia instanța a conchis că „...din materialele cauzei se desprinde că au avut loc conflicte între Cojocaru Viorica și Cojocaru Anatolie, la data de 20.03.2020, la 09.04.2020 și 12.04.2020, ceea ce rezultă din cererile părții vătămate, declarațiile acesteia cât și informația de la poliție, rezultând anume că inculpatul a înjurat-o pe Cojocaru Viorica. Anume faptul că, partea vătămată a fost înjurată a fost confirmat, iar impunerea voinței sau a controlului personal asupra victimei, nu a fost probată nicicum (Vol. I, f.d.6-13; 42-45, 66-67)” (f.d. 129, vol. III).

Colegiul penal nu poate susține opinia instanței de apel referitoare la lipsa scopului de impunere a voinței sau controlului personal asupra victimei, or, în speța dată se conturează cu certitudine acțiunea de intimidare, care după cum a fost explicat *supra*, se referă nu la violența fizică, ci la cea emoțională și verbală, care implicit impun victimei voința făptuitorului. La caz, voința lui Cojocaru Vitalie impusă victimei Cojocaru Viorica se referă la renunțarea acesteia de a se deplasa la serviciu cu automobilul, care constituia proprietate comună în devălmășie a soților.

Prin urmare, se conchide asupra netemeinicii soluției instanței de apel, care urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Însă, contrar acestor prevederi legale, ce poartă un caracter imperativ pentru o justă soluționare a cauzei penale, instanța de apel selectiv a apreciat probele, fără a evalua fiecare probă în parte și toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Circumstanțele date, au contribuit la pronunțarea nejustificată a unei hotărâri de reîncadrare a acțiunilor inculpatului Cojocaru Anatolie de la art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal în cele ale art. 69 alin. (1) Cod contravențional, fără a aduce argumente suficiente și convingătoare în acest sens.

Făcând o concluzie asupra considerentelor expuse în prezenta decizie, Colegiul penal lărgit consideră că recursul ordinar declarat urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel ca fiind neîntemeiată, și cu menținerea sentinței primei instanțe, prin care *Cojocaru Anatolie XXXXX* a fost recunoscut vinovat și condamnat în comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. b) și art. 320¹ Cod penal, din motiv că apelul a fost greșit admis, în speță confirmându-se temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, în sensul că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. În conformitate cu prevederile art. 431, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 mai 2021, în cauza penală în privința lui *Cojocaru Anatolie XXXXX*, cu menținerea sentinței Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 31 decembrie 2020.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la *16 decembrie 2021*.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Victor Boico